

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 15 prill 2014
Nr.ref.:AGJ569/14

AKTGJYKIM

në

Rastin nr. KI200/13

Parashtrues

Belkize Kallaq

Vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimeve Rev. Mlc. nr. 329/2012, të 24 qershorit 2013, dhe Rev. nr. 356/2009, të 20 janarit 2012, të Gjykatës Supreme të Kosovës, dhe të Aktgjykimit Ac. nr. 52/2012, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, të 11 majit 2012

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, kryetar
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Kadri Kryeziu, gjyqtar, dhe
Arta Rama-Hajrizi, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Parashtruese e kërkesës është znj. Belkize Kallaq nga Peja, e përfaqësuar nga z. Adem Vokshi, avokat nga Mitrovica.

Vendimi i kontestuar

2. Vendimet e kontestuara janë: Aktgjykimi Ac. nr. 52/2012, i Gjykatës së Qarkut në Prizren, i 11 majit 2012, si dhe Aktgjykimet Rev. nr. 356/2009, i 20 janarit 2012, dhe Rev. Mlc. nr. 329/2012, i 24 qershorit 2013, të Gjykatës Supreme të Kosovës. Aktgjykimi Rev. Mlc. nr. 329/2012 i është dorëzuar parashtrueses më 12 gusht 2013.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është ankesa e parashtrueses që vendimet e kontestuara kanë cenuar të drejtat e saj sipas nenit 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta) në lidhje me nenin 1 [E Drejta për Pronën] të Protokollit 1 të Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut (në tekstin e mëtejmë: KEDNJ), si dhe neneve 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, si dhe 53 [Interpretimi i Dispozitave të të Drejtave të Njeriut] të Kushtetutës.

Baza juridike

4. Kërkesa është e bazuar në nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 20 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121, (në tekstin e mëtejmë: Ligji), si dhe në rregullin 56 të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatë

5. Më 13 nëntor 2013, parashtruesja e parashtroi kërkesën e saj në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata).
6. Me Vendimin GJR. KI200/13, të 3 dhjetorit 2013, Kryetari emëroi gjyqtaren Snezhana Botusharova gjyqtare raportuese. Në të njëjtën ditë, me Vendimin KSH. KI200/13, Kryetari emëroi Kolegin shqyrtaues, të përbërë nga gjyqtarët Robert Carolan (kryesues), Almiro Rodrigues dhe Enver Hasani.
7. Me shkresën e 19 dhjetorit 2013, avokati i parashtrueses është njoftuar për regjistrimin e kërkesës me nr. KI200/13, si dhe ka këruar nga ai të dorëzonte kopjet e Aktgjykimit Rev. Mlc. nr. 329/2012, të Gjykatës Supreme të 24 qershorit 2013; Aktgjykimit C. nr. 850/2005, të Gjykatës Komunale në Vushtrri, të 19 prillit 2007; Aktgjykimit Ac. nr. 199/2007, të Gjykatës së Qarkut në Mitrovicë, të 18 shtatorit 2007; Aktgjykimit C. nr. 406/2006, të Gjykatës Komunale në Prizren, të 29 gushtit 2008; Aktgjykimit Ac. 23/2009, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, të 16 marsit 2009; Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Prizren, tek e cila është kthyer rasti me Aktvendimin Rev. 356/2009, të Gjykatës Supreme, të 20 janarit 2012; Aktvendimin N. nr. 223/2008, të Gjykatës Komunale në Pejë, të 15 qershorit 2009; si dhe të Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Prizren, tek e cila është bartur çështja me Aktvendimin C. nr. 14/2010, të Gjykatës Supreme, të 3 dhjetorit 2010.

8. Një kopje e kërkesës i është dërguar edhe Gjykatës Supreme të Kosovës për informim, më 19 shkurt 2014.
9. Më 24 mars 2014, Gjykata mbajti këshillime dhe votoi për rastin.

Përbledhja e fakteve

10. Më 4 qershor 2001, Gjykata Komunale në Pejë, me Aktvendimin C. nr. 121/01, hodhi poshtë kërkesëpadinë e parashtrueses, me të cilën kishte kërkuar nga gjykata të vërtetonte që palët e paditura nga Peja e kishin penguar atë në posedimin e banesës së saj dydhomëshe në Pejë, duke u vendosur në mënyrë të paligjshme në banesë, më 16 shkurt 2001, si dhe që të obligonte palët e paditura që t'ia kthenin banesën asaj brenda 48 orësh.
11. Gjykata Komunale theksoi që nuk mund t'i ofrojë mbrojtje gjyqësore parashtrueses, për shkak të faktit që është përcaktuar pa dyshim që palët e paditura nuk kishin kryer veprën e pengimit të posedimit, por që është bërë nga persona të tjerë. Gjykata gjithashtu kishte gjetur që dëshmitë e tjera, si kontratat e ndryshme të shitblerjes, nuk ishin relevante për të marrë vendim tjetër për këtë çështje, pasi që baza e kërkesëpadisë ishte pengimi i posedimit, e jo vërtetimi i pronësisë. Parashtruesja parashtroi ankesë brenda afatit ligor.
12. Më 22 prill 2002, Gjykata e Qarkut në Prizren, me Aktvendimin Ac. nr. 234/2001, hodhi poshtë si të pabazuar ankesën e parashtrueses, me arsyetimin që vendimi i kontestuar ishte bazuar në vlerësimin e drejtë dhe të plotë të gjendjes faktike, ku e drejta materiale ishte zbatuar në mënyrë të drejtë, dhe se arsyet e dhëna nga gjykata e shkallës së parë nuk kanë sjellë në dyshim rregullsinë e vendimit.
13. Parashtruesja pastaj iu drejtua Komisionit për Kërkesa Pronësore dhe Banesore (në tekstin e mëtejshmë: KKPB), duke kërkuar urdhrin për regjistrimin e pronësisë së banesës. Kërkesa e saj u regjistrua me numrin DS001477.
14. Më 15 korrik 2006, KKPB-ja, me Vendimin nr. HPCC/D/259/2006/B&C, vendosi që:

“[...]

 - (1) *Në lidhje me kërkesën e kategorisë B Nr. DS001447 Komisioni urdhëron që:*
 - (a) *pronësia e paraqitësit mbi pronën përkatëse të regjistrohet në të dhënat përkatëse publike;*
 - (b) *ti epet paraqitësit posedimi i pronës së kërkuar;*
 - (c) *Pala përgjegjëse dhe secili person tjetër që shfrytëzon pronën të lirojë atë pronë brenda 30 ditësh nga dorëzimi i këtij urdhri; si dhe*

- (d) Nëse pala përgjegjëse apo ndonjë person tjetër që aktualisht shfrytëzon pronën nuk respekton këtë urdhër që të lirojë pronën brenda afatit të dhënë, ata do të dëbohen nga prona.
- (2) Urdhri i sipërm nuk paragjykon juridiksonin e gjykatës kompetente lokale për të ndryshuar regjistrat përkatës publikë në rastin që ajo gjykatë anulon transaksionin mbi të cilin është bazuar urdhri i Komisionit në paragrafin 1.

[...].”

15. KKPB-ja arsyetoi se:

“A. Aprovohet kërkesa e kategorisë B

4. Komisioni me kujdes ka shqyrtuar kërkesën e kategorisë B, nr. DS001447, në frysmin e kritereve të përcaktuara me paragrafin I si më lart, si dhe udhëzimet e vendosura nga Komisioni në vendimet e tij të mëhershme. Parashtruesja e bazon pretendimin e saj mbi një konratë të paverifikuar të blerjes, sipas saj të nënshkruar nga vetë ajo, si blerëse, si dhe nga X, si shitës, më 10 maj 1996 (“kontrata e Parashtrueses”). Pronësia e X-së mbi pronën është bazuar në një konratë të vërtetuar të shitblerjes, të nënshkruar më 22 dhjetor 1992, me organizatën “DP Kombinat Koze I Obuce”. Ajo është vërtetuar në gjykatë, si dhe është qartësisht e vlefshme.
5. Pala e paditur bazohet tek një konratë shitblerjeje, e cila thuhet të jetë nënshkruar mes saj dhe ish-partnerit të Parashtrueses, Y, më 20 dhjetor 2000, regjistruar në gjykatën lokale, si dhe në një konratë të pavërtetuar të shitblerjes, e cila raportohet të jetë nënshkruar më 20 mars 1996 mes Y-së dhe X-së (“Kontrata Y”). Parashtruesja thekson që Kontrata Kocan është nënshkruar në mënyrë mashtruese, nga ish-partneri i saj pas bombardimeve të NATO-s, por edhe është datuar në retroaktiv. Rrjedhimisht, thekson ajo, pala e paditur nuk do të kishte mundur të merrte titullin e vlefshëm nga ish-partneri i saj. Ajo gjithashtu thekson që si pronare, ka gëzuar posedimin e pronës nga koha e blerjes deri në kohën kur ka ikur në Suedi më 2000, për t'u bashkuar me burrin e saj të tashëm. Pala e paditur është njoftuar rregullisht për kërkesën. Ajo thekson që Kontrata Y, si dhe kontrata e regjistruar, me të cilën ajo pretendon ta ketë blerë banesën nga ai, janë të vlefshme.
6. Komisioni, duke vepruar në kuptimin e nenit 19.4 të Rregullores së UNMIK-ut 2000/60, emëroi një prej anëtarëve të tij për të dëgjuar dëshmitë verbale në lidhje me kërkesën. Komisioneri intervistoi parashtruesen si dhe Z-së, të birin e X-së. Z është shënuar si dëshmitar në shitjen e Parashtrueses (bashkë me ish-partnerin e saj, dëshmitari i dytë). Nuk ka qenë e mundur të intervistohet X. Y është gjetur, si dhe është pajtuar të marrë pjesë në intervistën e Komisionit në atë ditë të caktuar. Ai nuk ka arritur në ditën e caktuar, por ka kërkuar shtyrjen e intervistës. Prapë, nuk ka ardhur, si dhe e ka rishtyrë. Për herë të tretë, nuk ka arritur të marrë pjesë. Pas kësaj, thjesht nuk i është përgjigjur më thirrjeve nga shkresaria e Komisionit.

7. Komisioni ka gjetur që kontrata e Parashtrueses është nënshkruar vërtetë në datat e përmendura në kontratë, si dhe që Kontrata Y është e rrejshme. Në arritjen në këtë përfundim, Komisioni ka pasur parasysh vlerësimin e Komisionerit për besueshmérinë e dëshmitarëve, faktin që Z nuk konteston që kontrata e Parashtrueses është nënshkruar vërtetë dhe është dëshmuar nga ai (edhe pse ai thekson që kontrata Y është e vlefshme, pa qenë në gjendje të shpjegojë se pse do të nënshkruhej pastaj kontrata e Parashtrueses), faktin që parashtruesja ka vërtetuar që ka pasur posedim ekskluziv të banesës pas blerjes nga ajo (përmes komunalive dhe dëshmisi së Z-së), si dhe sjelljes bishtnuese të Y-së.
 8. Rrjedhimisht, parashtruesja ka vërtetuar që ka hyrë në një transaksion të vullnetshëm për të blerë pronën banesore brenda periudhës 23 mars 1989 dhe 13 tetor 1999. Transaksi i qenë i paligjshëm sipas dispozitave të Ligjit për Kushtet e Veçanta që vlejnë për transaksionet me pronë të paluajtshme, sepse nuk ka pasur lejen e Ministrisë së Financave në bazë të atij ligji. Përndryshe, transaksi do të ishte i ligjshëm. Vijimisht, kërkesa plotëson kërkesat e paragrafit I si më lart, si dhe duhet aprovuar. Vendimi i Komisionit nuk paragjykon të drejtën e palës së të drejtës për të kërkuar kthimin e çmimit të blerjes si dhe kompensimin e dëmit nga personi prej të cilit ajo thekson të ketë blerë pronën e pretenduar.
 9. Në lidhje me gjetjet e tij në lidhje me vlefshmérinë e kontratës së Parashtrueses, si dhe në bazë të nenit 22.7 (b) të Rregullores së UNMIK-it 2000/60, Parashtruesja gjithashtu ka të drejtë të kërkojë urdhrin për kthim të posedimit".

[...]
16. Më 21 korrik 2006, KKPB-ja i lëshoi parashtruesit të kërkesës një "Vendim të certifikuar" në lidhje me Vendimin nr. HPCC/D/259/2006/B&C, me ç'rast pala përgjegjëse dorëzoi kërkesë për rishqyrtim në KKPB.
 17. Më 11 dhjetor 2006, KKPB-ja, me Vendimin HPCC/REC/81/2006, urdhëroi, *inter alia*, që të hidhet poshtë kërkesa për rishqyrtim e paraqitur nga pala përgjegjëse.
 18. Më 26 mars 2007, KKPB-ja nxori "Vendim të certifikuar për kërkesën për rishqyrtim" në lidhje me vendimin HPCC/REC/81/2006, të 11 dhjetorit 2006, ndaj të cilit pala përgjegjëse parashtroi një kërkesë për rishqyrtim të mëtutjeshëm në KKPB.
 19. Më 8 qershor 2007, KKPB-ja, me Vendimin HPCC/REC/99/2007, urdhëroi, *inter alia*, që kërkesa për rishqyrtim të hidhet poshtë.
 20. KKPB-ja vendosi që:

"[...]"

(A) *Nuk ka dëshmi të reja e as gabime materiale*

7. Në kërkesën nr. DS001447, të paraqitur në pjesën B të Shtojcës së bashkëngjitur, Pala kërkuese, e cila është palë përgjegjëse në kërkesën e kategorisë B, e cila është aprovuar me vendimin fillestar, pretendon që ka fituar pronësinë mbi pronën e pretenduar duke nënshkruar një kontratë të blerjes me pronarin e mëhershëm, A, më 20 dhjetor 2000. Kocan, siç pretendohet, kishte blerë më herët pronën nga një person i quajtur X. Pala përgjegjëse (pra parashtruesi i kërkesës së kategorisë B), e cila ishte më herët gruaja me të drejtë zakonore e A-së, pretendon që ajo, e jo A, kishte blerë pronën nga X. Pala përgjegjëse nuk është e lidhur më me A-në, është martuar sërisht, si dhe është zhvendosur në Suedi. Pas ndarjes së tyre, A është raportuar të ketë nënshkruar një kontratë tjetër të blerjes me X-në, si dhe ka shitur tutje pronën tek pala kërkuese. Pala kërkuese insiston, që edhe pse blerja fillestare ishte bërë në emër të palës përgjegjëse, A ishte blerësi real, si dhe që mjetet ishin mbledhur nga A. Sipas palës kërkuese, transaksiioni është bërë në këtë mënyrë për shkak të “arsyeve familjare.”
 8. Komisioni vëren që pala përgjegjëse është poseduese e pronës së pretenduar për një periudhë të gjatë kohore, si dhe që gjithashtu pretendon që ka paguar pjesën më të madhe të çmimit të blerjes. Dëshmitë dokumentare mbështesin pretendimet e saj që ajo është pronarja e vërtetë, e jo vetëm nominale, e pronës. Komisioni gjithashtu vëren që pala kërkuese nuk ka paraqitur ndonjë dëshmi adekuate në të kundërtën e kësaj. Pra, Komisioni nuk mund t'i falë besimin kontratës së blerjes që theksohet të jetë nënshkruar nga A pasi që prona tashmë i ishte bartur palës përgjegjëse [parashtruesi]. Rrjedhimisht, kërkesa për rishqyrtim e Palës Kërkuese duhet hedhur poshtë.
- [...].”
21. Më 24 korrik 2007, KKPB-ja nxori një “Vendim të certifikuar për kërkesën për rishqyrtim” në lidhje me Vendimin nr. HPCC/REC/99/2007, të 8 qershorit 2007, për parashtruesen.
 22. Më 5 dhjetor 2007, parashtruesja pranoi protokollin e KKPB-së në fjalë, bashkë me çelësat e banesës nga KKPB-ja.
 23. Më 29 gusht 2008, Gjykata Komunale në Prizren, me Aktgjykimin C. nr. 406/06, hodhi poshtë si të pabazuar kërkesëpadinë e parashtrueses, me të cilën kishte kërkuar nga Gjykata “të vërtetonte që është pronare e banesës [...] në fjalë, të obligonte të paditurit që ta pranojnë këtë dhe të përbahen nga çdo lloj i interesimit”. Parashtruesja ishte ankuar kundër këtij vendimi në Gjykatën e Qarkut në Prizren.
 24. Më 6 mars 2009, Gjykata e Qarkut në Prizren, me Aktgjykimin Ac. nr. 23/2009, anuloi vendimin e Gjykatës Komunale, të 29 gushtit 2008, në bazat që gjykata e shkallës së parë kishte kryer shkelje substanciale të ligjit, në kuptimin që në bazë të nenit 2.5 të Rregullores së UNMIK-ut 1999/23 për Themelimin e Drejtorisë dhe Komisionit për Çështje Pronësore e Banesore, në lidhje me nenin 1.2(c) të Rregullores, si përjashtim i kompetencës së gjykatave të rregullta,

Komisioni ishte ekskluzivisht kompetent për kategoritë e rasteve të përmendura në nenin 1.2 të Rregullores 1999/23.

25. Gjykata e Qarkut, më tutje, arsyetonte që çështja e kontestit mes palëve ishte vendosur nga KKPB-ja si dhe që gjykata e shkallës së parë ishte e obliguar, sipas nenit 2.7 të Rregullores së UNMIK-ut 1999/23, të pranonte vendimet e KKPB-së si të prera dhe të plotfuqishme, si dhe që çështja nuk mund t'i nënshtrohet shqyrtimit në procedura gjyqësore. Kundër kësaj, e paditura parashtroi revizion në Gjykatën Supreme.
26. Më 20 janar 2012, Gjykata Supreme, me Aktvendimin Rev. nr. 356/2009, pranoi revizionin e parashtuar nga e paditura, duke anuluar Aktgjykimin Ac. nr. 23/2009, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, si dhe e ktheu rastin në gjykatën e shkallës së dytë për rigjykim.
27. Gjykata Supreme konstatoi që:

"Sipas vlerësimit te gjykatës së shkallës së dytë, kjo çështje kontestuese në mes palëve është vendosur me vendimin e Komisionit për Çështje Pronësore dhe Banesore dhe se gjykata është obliguar që në kuptim të nenit 2.7 të Rregullores 1999/23, vendimet e këtij komisioni t'i merr si obliguese dhe detyruese dhe se e njëjtë nuk mund t'i nënshtrohet rishqyrtimit në këtë kontest gjyqësor.

Sipas vlerësimit te gjykatës Supreme te Kosovës, aktvendimi i gjykatës së shkallës së dyte është marrë me shkelje thelbësore të dispozitave te nenit 182 par. 1 lidhur me nenin 391 par. 1, nenit 18 par. 2 te LPK, dhe nenit 1 par. 2 nën (b) të Rregullores 1999/23 për Themelimin e Drejtorisë dhe Komisionit për Shqyrtimin e Kërkesave të Çështjeve Pronësore dhe Banesore si dhe Sqarimit te Përfaqësuesit Special të Sekretarit të Përgjithshëm për Rregulloren e UNMIK-ut nr. 2000/60 date 31.12.2000, mbi kërkesat pronësore dhe banesore dhe të Komisionit për Kërkesa Pronësore dhe Banesore (Sqarimi) datë 12 prill 2001, e cila ka qenë me ndikim në marjen e aktvendimit të ligjshëm dhe të drejtë.

Sipas nenit 1 par. 2 nën (b) të Rregullores 1999/23 si përjashtim nga juridiksioni i gjykatave lokale, Drejtoria merr dhe regjistron kërkesat e personave fizike që kanë bërë transaksione jozyrtare me prona të patundshme banesore në bazë të vullnetit të lirë të palëve pas datës 23 mars 1989, ndërsa sipas pikës 5 nën (b) të Sqarimit, kërkesat e personave fizikë, të cilët kanë hyrë në transaksione jozyrtare për pronën banesore pas datës 23 mars 1989 deri me 13 tetor 1999, në baze të vullnetit të lirë të palëve, por të cilat kanë qenë të paligjshme sipas ligjtit ekzistues (e ashtuquajtura "kategoria b" e kërkesave).

Duke marrë parasysh se i padituri kontratën për shitblerje te datës 20.3.1996 e ka legalizuar me 28.9.2000 në gjykatën kompetente, pas datës 13 tetor 1999, rrjedh se për zgjidhjen e kontestit konkret është kompetente gjykata e jo Drejtoria për Çështje Pronësore dhe Banesore, respektivisht Komisioni për Çështje Pronësore dhe Banesore.

Sipas vendimit të komisionit për shqyrtimin e kërkesave te çështjeve pronësore dhe banesore, kërkesa e paditëses nr. DS 001447, është e kategorisë (b) dhe

sipas paragrafit 2 te këtij vendimit urdhri sipas pikës I të atij vendimi është pa prejudikime të juridiksonit të gjykatës kompetente vendore që të ndryshojë shënimet publike relevante në rast se gjykatat e tillë anulojnë transaksionin në të cilin urdhri i komisionit është bazuar në paragrafin I.

Nga fakti se i padituri i parë legalizimin e kontratës e ka bërë pas datës 13 tetor 1999, e pastaj me të paditurën e dytë ka lidhur kontratën për shitblerjen e banesës kontestuese me date 20.12.2000, Gjykata Supreme e Kosovës vlerëson se kompetente e të gjitha kontesteve pronësore dhe banesore lidhur me transaksionet jozyrtare (si dhe atë zyrtare) pas datës 13 tetor 1999, janë gjykatat e rregullta dhe jo Komisioni për Çështje Pronësore dhe Banesore.

Për këto arsyen sipas vlerësimit te kësaj Gjykate, thëniet e revizionit të paditurve dhe ndërhyrësit, janë të bazuara, ashtu që aktgjykimi i gjykatës ankimore u desh të prishet dhe lënda t'i kthehet gjykatës së shkallës së dytë në vendosje sipas ankesës, në mënyre meritore, duke dhënë arsyetim të qartë për thëniet e ankesës dhe për çdo pjesë të aktgjykimit te gjykatës së shkallës së parë.

Gjykata e shkallës së dytë është e detyruar që në rigjykim t'i mënjanojë të metat e lartpërmendura, duke pasur parasysh edhe thëniet tjera të revizionit, e pastaj të marrë një vendim te ligjshiëm.

[...].”

28. Si rezultat, Gjykata e Qarkut në Prizren, me Aktgjykimin Ac. nr. 52/2012, të 11 majit 2012, hodhi poshtë si të pabazuar ankesën e parashtrueses të parashtruar kundër Aktgjykimit C. nr. 406/06, të Gjykatës Komunale në Prizren, të 29 gushtit 2008, me të cilin kërkesëpadia e parashtrueses, me të cilën ajo pretendonte që është pronare e banesës, ishte hedhur poshtë.
29. Më 21 qershor 2012, parashtruesja parashtroi revizion kundër Aktgjykimit Ac. nr. 52/2012, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, në Gjykaten Supreme, duke theksuar që e njëjtë Gjykatë e Qarkut, e cila, me Aktgjykimin Ac. nr. 23/2009, të 16 marsit 2009, së pari kishte anuluar Aktgjykimin C. nr. 406/2006, të Gjykatës Komunale në Prizren, të 29 gushtit 2008, tanë kishte vërtetuar të njëjtin aktgjykim të Gjykatës Komunale, duke dhënë një arsyetim krejt ndryshe.
30. Parashtruesja, më tutje, theksonte që më 13 qershor 2012, ajo kishte pranuar Aktvendimin Rev. nr. 356/2009, të Gjykatës Supreme, të 20 janarit 2012, me të cilin revizioni i palëve të paditura ishte aprovuar, duke anuluar Aktvendimin Ac. nr. 23/2009, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, të 16 marsit 2009 (N. B. e cila ishte në favor të parashtrueses) si dhe duke e kthyer çështjen për rigjykim në atë gjykatë. Sipas parashtrueses, as ajo, e as përfaqësuesi i saj ligjor nuk e kishin marrë kopjen e revizionit të parashtruar nga të paditurit kundër Aktvendimit Ac. nr. 23/2009, të Gjykatës Komunale në Prizren, të 16 marsit 2009, edhe pse një obligim i tillë ishte shprehimisht i përcaktuar me nenit 219(1) të Ligjit për procedurën kontestimore (LPK), që përcakton që gjykata e shkallës së parë i dorëzon një kopje të revizionit palës së paditur brenda shtatë ditësh.

31. Parashtruesja gjithashtu ka theksuar se vetëm nga Vendimi i Gjykatës Supreme, Cn. nr. 14/2010, i 3 dhjetorit 2010, me propozimin e parashtrueses për ta caktuar Gjykatën e Qarkut në Prizren si gjykatë apeli në vend të Gjykatës Komunale në Pejë, në rastin N. nr. 223/2008, të 15 qershorit 2009, ajo kishte mësuar që e paditura kishte parashtruar revizion në Gjykatën Supreme kundër Aktvendimit Ac. nr. 23/2009, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, me të cilin ishte deklaruar se vendimi i KKPB-së për të drejtat e parashtrueses mbi banesën e kontestuar ishte obligues dhe i detyrueshëm, si dhe nuk mund t'i nënshtrohej shqyrtimit nga gjykatat e rregullta. Për këtë, ajo pretendon se i ka dërguar një letër Gjykatës Supreme, duke kërkuar një kopje të revizionit të së paditurës përvete, por Gjykata Supreme nuk i ishte përgjigjur kësaj letre fare. Për mendimin e saj, mosveprimi i tillë nga Gjykata Supreme përbën shkelje të të drejtave e lirive të njeriut.
32. Më 17 korrik 2012, Prokurori i Shtetit dorëzoi kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë, në favor të parashtrueses, kundër Aktgjykimit Ac. nr. 52/2012, të nxjerrë nga Gjykata e Qarkut, më 11 maj 2012, duke pretenduar që Gjykata e Qarkut në Prizren gabimisht kishte aplikuar të drejtën materiale, si dhe i propozonte Gjykatës Supreme që të anulonte aktgjykimin e kontestuar dhe t'ia kthente rastin Gjykatës së Qarkut për rigjykim. Prokurori i Shtetit më tutje theksonte që KKPB-ja ishte kompetente për të vodosur për çështjen, siç përcaktohet me Rregulloren e UNMIK-ut nr. 2000/60, të 31 tetorit 2000, si dhe që në tri raste, KKPB-ja kishte vodosur në favor të parashtrueses.
33. Më 24 qershor 2013, Gjykata Supreme, me Aktgjykimin Rev. Mlc. nr. 329/2012, e refuzoi si të pabazuar revizionin e parashtrueses, si dhe kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë, të dorëzuar nga Prokurori i Shtetit, duke arsyetuar që:

“[...]”

Nga shkresat e lëndës del se paditësja me padi kërkon vërtetimin e pronësisë në banesën e cila gjendet në Pejë në rrugën "Vlladosav Guriq" nr. 100/II, banesa nr. 3, në sipërfaqe prej 66,00 m², në bazë të kontratës mbi shitblerjen të datës 10.05.1996 e nënshkruar nga paditësja Belkize Kallaç [parashtruesja e kërkesës], në cilësi të blerësit dhe nga X-ja, (pronar i banesës) në cilësi të shitësit, përndryshe ndërhyrës në anën e të paditurve. Kjo kontratë nuk është e legalizuar në gjykatë por është e nënshkruar nga i padituri i parë Y si dhe nga Z i biri i pronarit të banesës, X. Paditësja pas lidhjes së kontratës me datë 10.05.1996 ka hyrë në posedim të banesës te cilën e ka poseduar gjer më 16.02.2001

Në kohën e blerjes se banesës kontestuese paditësja Belkize Kallaç dhe i padituri i parë Y kanë pasur raporte jashtëmartesore. Me datën 16.02.2011, paditëses i është marrë nga posedimi banesa sepse i padituri i parë Y me datën 28.11.2000 me ish pronarin e kësaj banese, X, kishte lidhur kontratën tjetër me shkrim mbi shitblerjen e banesës e cila kontratë ishte vërtetuar në gjykatë nën shenjën Vr.nr. 1237/2000. Pasi që i padituri Z kishte vërtetuar këtë kontratë dhe banesën e kishte bartur në emër te vet, të njëjtën banesë ia ka shitur të paditurës së dytë, B, me të cilën ka përpiluar kontratën tjetër me shkrim mbi shitblerjen datë 20.12.2000, vërtetuar në gjykatë nën shenjën Vr.nr.2074/2000.

Paditësja më pas i është drejtuar Komisionit për kërkesa pronësore dhe banesore-Habitatit, me kërkesën nr.DS 0011447 dhe komisioni në fjalë me vendimin grupor HPCC/D/259/2006/BS datë 15.07.2006, me pikën I (b) paditëses i është dhënë e drejta e posedimit te pronës -banesës kontestuese, ndërsa me pikën II është paraparë që urdhri i mësipërm është pa prejudikime të juridiksonit të gjykatës kompetente vendore që të ndryshojë shënimet publike relevante në rast se gjykatat e tillë anulojnë transaksionin në të cilën urdhri i komisionit është bazuar në par. 1. Pastaj, e njëjtë çështje me kërkesën e Y-së kundër paditëses Belkize Kallaç, kërkesa DS.0011447 është rishqyrtuar në shkallë të dytë me datën 11.12.2006, dhe kërkesa për rishqyrtim e Y-së është refuzuar. E njëjtë çështje me kërkesën e të paditurës B kundër-paditëses Belkize Kallaç është rishqyrtuar nga komisioni për rishqyrtimë më datë 08.06.2007, dhe kërkesa e B-së për rishqyrtim është refuzuar.

Gjykata e shkallës së parë duke u nisur nga gjendja e tillë e çështjes ka gjetur se kontrata e lidhur ndërmjet të paditurit të parë Y dhe të paditurës së dytë B si blerës, e legalizuar në gjykatë nën shenjën Vr.nr.2074/2000 datë 20.12.2000, prodhon efekte juridike dhe e paditura e dytë B në bazë të kësaj kontrate ka fituar te drejtë e pronësisë në banesën kontestuese konform nenit 20 dhe 33 te LTHMJP. Sipas vlerësimit të asaj gjykatë kontrata interne datës 10.05.1996 me të cilën bazë juridike bazohet kërkesëpadia e paditëses: nuk e plotëson formën e kërkuar ligjore për legalizimin e saj, andaj vendosi si në dispozitiv të aktgjykimit.

Gjykata e shkallës së dytë në procedurën e ankimit në tërësi ka pranuar konstatimin faktik dhe qëndrimin juridik të gjykatës së shkallës së parë, ka refuzuar si të pabazuar ankesën e paditëses dhe ka vërtetuar aktgjykimin e gjykatës së shkallës së dytë.

Gjykata Supreme e Kosovës duke u nisur nga gjendja e tillë e çështjes ka gjetur se gjykatat e instances më të ulët në bazë të vërtetimit të drejtë dhe të plotë të gjendjes faktike drejt kanë zbatuar dispozitat e procedurës kontestimore dhe të drejtëni materiale kur kanë refuzuar kërkesëpadinë e paditëses më afér te përshkruar në dispozitiv te aktgjykimit.

[...]"

Pretendimet e parashtuesit

34. Parashtuesja pretendon që Aktvendimi Ac. nr. 23/2009, i Gjykatës së Qarkut në Prizren, i 16 marsit 2009, që ka anuluar Aktgjykimin C. nr. 406/06, të Gjykates Komunale në Prizren, të 29 gushtit 2008, si dhe kishte hedhur poshtë pretendimin e palës së paditur si të palejueshëm, për arsyet që gjykata e shkallës së parë kishte kryer shkelje substanciale të ligjit, në kuptimin që në bazë të nenit 2.5 të Rregullores së UNMIK-ut 1999/23 për Themelimin e Drejtorisë dhe Komisionit për Çështje Pronësore e Banesore, në lidhje me nenin 1.2(c) të Rregullores, si përashtim nga kompetanca e gjykatave të rregullta, Komisioni kishte kompetencë ekskluzive për kategoritë e rasteve të përmendura në nenin 1.2 të Rregullores 1999/23.

35. Për mendimin e parashtrueses, në bazë të nenit 2.7 të Rregullores së UNMIK-ut nr. 1999/23, vendimi i nxjerrë nga KKPB-ja është i prerë dhe i plotfuqishëm, si dhe nuk mund të shqyrtohet nga asnjë organ gjyqësor apo administrativ tjetër në Kosovë. Për më tepër, pasi që vendimi i prerë i KKPB-së ka vërtetuar të drejtën pronësore të saj, ka urdhëruar regjistrimin e pronës në regjistrat përkatës publikë, si dhe i ka dhënë asaj posedimin ndaj pronës, secili vendim tjetër në lidhje me pronësinë përbën shkelje të të drejtave pronësore të parashtrueses.
36. Parashtruesja më tutje pretendon që pasi Gjykata e Qarkut në Prizren ka nxjerrë Aktgjykimin Ac. nr. 23/2009, më 16 mars 2009, ajo nuk e kishte marrë kopjen e revizionit të parashtruar nga pala e paditur, edhe pse obligimi i tillë është qartësish i përcaktuar me nenin 219(1) të LPK-së, i cili përcakton që një kopje e revizionit, të parashtruar me kohë dhe nëse është i plotë dhe i lejueshëm, duhet të dorëzohet, nga gjykata e shkallës së parë, brenda 7 ditësh te pala e paditur. Për mendimin e saj, kjo përbën shkelje të të drejtave të saj, sipas nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], në lidhje me nenin 6 [E Drejta për Gjykim të Drejtë] të KEDNJ-së.
37. Për më tepër, parashtruesja thekson që Aktvendimi Rev. nr. 356/2009, i Gjykatës Supreme, i 20 janar 2012, si dhe Aktgjykimi Ac. nr. 52/2012, i Gjykatës së Qarkut, i 11 majit 2012, si dhe Aktgjykimi Rev. Mlc. nr. 329/2012, i Gjykatës Supreme, i 24 qershorit 2013, në procedurën e përsëritur, të obliguar me Aktvendimin Rev. nr. 356/2009, kanë shkelur të drejtat e saj sipas nenit 46 [Mbrojtja e Pronës], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] si dhe 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejta të Njeriut] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6(1) të KEDNJ-së. Parashtruesja frikësohet që pas këtyre vendimeve gjyqësore, ajo do të dëbohet nga banesa, edhe pse vendimet e KKPB-së janë të prera dhe të plotfuqishme.

Ligji i zbatueshëm

38. Dispozitat e përmendura nga KKPB-ja, në vendimet e saj, janë përkufizuar në instrumentet vijuese ligjore:

Rregullorja e UNMIK-ut nr. 1999/23 për themelimin e Drejtorisë për Çështje Pronësore dhe Banesore dhe Komisionit për Kërkesa Pronësore dhe Banesore:

Drejtoria për Çështje Pronësore dhe Banesore

[...]

Neni 1.2: "Si përjashtim nga juridiksioni i gjykatave lokale, Drejtoria merr dhe regjistron kategoritë e mëposhtme të kërkesve që kanë të bëjnë me pronën banesore, duke përfshirë këtu edhe pronën e shoqëruar me të:

Kërkesat e personave fizikë, pronësia, posedimi ose e drejta e banimit në pronën e patundshme banesore të të cilëve u është revokuar pas datës 23 Mars 1989 në bazë të legjislacionit i cili është diskriminues si në zbatim ashtu edhe në qëllimet e tij;

Kërkesat e personave fizikë që kanë bërë transakcione jozyrtare me prona të patundshme banesore në bazë të vullnetit të lirë të palëve pas datës 23 mars 1989;

Kërkesat e personave fizikë të cilët kanë qenë pronarë, posedues ose që kanë pasur të drejtën e banimit në pronën banesore para datës 24 Mars 1999, e që tani nuk kanë atë pronë në posedim, dhe kur e drejta e pronësisë nuk është transferuar vullnetarisht.

Drejtoria ia paraqet këto kërkesa Komisionit për Kërkesa Pronësore dhe Banesore për zgjidhje ose, nëse e sheh të përshtatshme, kërkon të ndërmjetësojë në këto mosmarrëveshje dhe kur nuk ka sukses, ia drejton ato për zgjidhje Komisionit për Kërkesa Pronësore dhe Banesore. [...].

Neni 2:

Komisioni për Kërkesa Pronësore dhe Banesore

Neni 2.1. Komisioni për Kërkesa Pronësore dhe Banesore (“Komisioni”) është organ i pavarur i Drejtorisë, i cili i zgjidh mosmarrëveshjet private jotregtare që kanë të bëjnë me pronën banesore të cilat ia parashtron Drejtoria, derisa Perfaqësuesi Special i Sekretarit të Përgjithshem të gjykojë se gjykatat lokale janë në gjendje të kryejnë funksionet që i janë besuar Komisionit. [...]

Neni 2.7. Vendimet përfundimtare të Komisionit janë të detyrueshme për tu zbatuar dhe nuk janë subjekt i rishqyrtimit nga asnjë organ tjeter gjyqësor apo administrativ në Kosovë.”

[...].

Rregullorja e UNMIK-ut nr. 2000/60, e 31 tetorit 2000

[...]

Neni 2.4: “Çdo person që ka fituar të drejtën e pronësisë në një pronë nëpërmjet ndonjë transaksioni jozyrtar ndërmjet datës 23 mars 1989 dhe 13 tetor 1999, bazuar në vullnetin e lirë të palëve, ka të drejtë në urdhëresën e Drejtorisë ose të Komisionit për regjistrimin e pronësisë së vet në regjistrat përkates publikë. Një urdhër i këtillë nuk e liron kërkuesin nga asnjë detyrim për të paguar qfarëdo takse apo tatimi lidhur me pronën ose qarkullimin e pronës.”

Neni 2.5: “Çdo refugjat ose person i zhvendosur, me të drejtë mbi pronën, gëzon të drejtën e kthimit të pronës ose të disponojë me të në pajtim me ligjin dhe në përputhje me këtë rregullore.”

Neni 2.6: “Çdo person me të drejtë në pronë më 24 mars 1999, i cili e ka humbur posedimin në atë pronë dhe nuk ka hequr dorë vullnetarisht nga e drejta në pronë, ka të drejtë të marrë vendim nga Komisioni për riposidim

të pronës. Komisioni nuk do të pranojë kërkesa për kompensimin e dëmtimeve apo të shkatërrimeve të pronës.”

[...].

Pranueshmëria e kërkesës

39. Për të vlerësuar kërkesën e parashtrueses, Gjykata duhet që së pari të vlerësojë nëse parashtruesja i ka përbushur kërkesat e lejueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë, si dhe të specifikuara më tutje me Ligj dhe me Rregullore.
40. Në lidhje me këtë, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili përcakton që:

“7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

41. Gjykata gjithashtu i referohet nenit 49 të Ligjit, i cili përcakton që:

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor(...).”
42. Në rastin konkret, Gjykata vëren se parashtruesja i ka kërkuar mjetet në Gjykatën Komunale dhe atë të Qarkut, si dhe përfundimisht, edhe në Gjykatën Supreme të Kosovës, për të mbrojtur të drejtat e saj që i janë dhënë me tri vendime të njëpasnjëshme të KKPB-së. Gjykata gjithashtu vëren se parashtruesja, më 12 gusht 2013, ka pranuar, Aktgjykimin Rev. Mlc. nr. 329/2012, të Gjykatës Supreme, të 24 qershorit 2013, si dhe ka parashtruar kërkesën e saj në Gjykatë, më 13 nëntor 2013.
43. Kështu, Gjykata konsideron se parashtruesja është palë e autorizuar, i ka shteruar të gjitha mjetet juridike në dispozicion sipas ligjit në zbatim, si dhe ka dorëzuar kërkesën e saj brenda afatit prej katërmuajsh.

Meritat e kërkesës

Sa i përket gjetjeve të KKPB-së

44. Sa i përket vlerësimit të meritave të kërkesës, Gjykata vëren se KKPB-ja, me Vendimin nr. HPCC/D/259/2006/B&C, të 15 korrikut 2006, ka vendosur, *inter alia*, që pronësia e parashtrueses në lidhje me pronën e kontestuar të regjistrohet në regjistrat përkatës publikë, si dhe që të marrë posedimin mbi atë pronë.
45. Gjykata gjithashtu gjen se kërkesat e përsëritura për rishqyrtim të atij vendimi, të parashtruara nga pala e paditur, janë hedhur poshtë nga KKPB-ja më 11 dhjetor 2006, respektivisht më 8 qershor 2007, duke mos gjetur dëshmi të reja apo gabime materiale. Te titulli: “Plotfuqishmëria e vendimit”, KKPB-ja i referohet Rregullores së UNMIK-ut 1999/23, duke përcaktuar që: “2.7

Vendimet e prera të Komisionit janë obligative dhe të ekzekutueshme, si dhe nuk i nënshtronen shqyrtimit nga asnjë organ tjeter gjyqësor apo administrativ në Kosovë.”

46. Për mendimin e Gjykatës, kjo mund të nënkuptojë vetëm që pasi vendimi i fundit i KKPB-së, HPCC/REC/99/2007, i 8 qershorit 2007, në këtë çështje, është bërë *res judicata* pasi është vërtetuar nga sekretari i KKPB-së, më 24 korrik 2007, parashtruesja ka fituar të drejtën të gëzojë pronësinë dhe posedimin, siç garantohet me nenin 46 të Kushtetutës, si dhe nenin 1 të Protokollit 1 të KEDNJ-së, si dhe që ndërhyrja në këto të drejta nga organet gjyqësore apo administrative do të duhej konsideruar si shkelje e këtyre të drejtave (shih edhe Rastin KI104/10, parashtrues: Arsić Draža, Aktgjykimi i 23 prillit 2012).
47. Në këtë kuptim, Gjykata vëren që deri më tanë, përpjekjet e parashtrueses për të zbatuar Vendimin e KKPB-së, nr. HPCC/D/259/2006/B&C, përmes regjistrimit në regjistrat përkatës publikë, kanë mbetur të pasuksesshme dhe kanë krijuar një gjendje të pasigurisë juridike për parashtruesen, edhe pse ajo është aktualisht duke e shfrytëzuar atë pronë.
48. Kështu, Gjykata gjeti që ka pasur shkelje të të drejtave të parashtrueses, të garantuara me nenin 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit 1 të KEDNJ-së.

Sa i përket ankesës që parashtruesja nuk ka pranuar kopjen e revizionit të parashtruar nga pala e paditur

49. Në këtë drejtim, Gjykata vëren që parashtruesja ankohet që në kundërshtim me nenin 219(1) të LPK-së, ajo nuk e ka marrë asnjëherë kopjen e revizionit të parashtruar nga pala e paditur kundër Aktvendimit Ac. nr. 23/2009, të Gjykatës së Qarkut në Prizren, të 16 marsit 2009, si dhe që kur ka mësuar për procedurën e revizionit, kërkesa e saj e drejtar Gjykatës Supreme për t'i siguruar asaj një kopje të revizionit ka mbetur pa përgjigje. Ajo ankohet që si pasojë, ajo nuk ka marrë pjesë në dëgjimin e Gjykatës Supreme, e cila, me Aktvendimin Rev. nr. 356/2009, të 20 janarit 2012, ka aprovuar revizionin e palës së paditur dhe ia ka kthyer rastin Gjykatës së Qarkut në Prizren, përigjykim.
50. Më tutje, nga parashtrimet e parashtrueses del se Gjykata e Qarkut në Prizren, kur ka rigjykuar rastin, më 11 maj 2012, ka ndërruar mendimin e saj të mëparshëm duke iu përbajtur vendimit të Gjykatës Supreme, si dhe duke vërtetuar aktgjykimin e Gjykatës Komunale, të 29 gushtit 2008, me të cilin kërkesëpadia e saj, me të cilën ka kërkuar vërtetimin e pronësisë mbi banesën e kontestuar, është hedhur poshtë.
51. Gjykata vëren që sipas kësaj, parashtruesja ka parashtruar revizion kundër aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut, të 11 majit 2012, në Gjykaten Supreme, duke kontestuar njëkohësisht Aktvendimin Rev. nr. 356/2009, të Gjykatës Supreme, të 20 janarit 2012, duke u thirrur shprehimisht te shkeljet e nenit 31 të Kushtetutës dhe të nenit 6 të KEDNJ-së, me arsyetimin që “*procedura kontestimore nuk mund të iniciohet mes dy palëve, ku një prej tyre*

[Parashtruesja] nuk merr pjesë në dëgjim, respektivisht nuk njoftohet me pretendimet e palës së paditur.”

52. Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] i Kushtetutës, përcakton, *inter alia*:

“Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.

Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.

[...].”

53. Neni 6 [E Drejta për Gjykim të Drejtë] paragrafi 1 i KEDNJ-së, përcakton, *inter alia*:

“Në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të tij civile ose të çdo akuze penale kundër tij, çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme.

[...].”

54. Gjykata thekson që në bazë të nenit 53 të Kushtetutës, "Të drejtat e njeriut dhe liritë themelore të garantuara me këtë Kushtetutë, interpretohen në harmoni me vendimet gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut".

55. Sa u përket ankesave të parashtrueses që nuk është njoftuar për procedurat e revizionit, të iniciuara nga pala e paditur në Gjykatën Supreme, si dhe që një kopje e revizionit, përkundër kërkesës së saj, nuk i është dorëzuar asaj, Gjykata i referohet qasjes së GJEDNJ-së në raste të ngjashme. Për shembull, në rastin Grozdanoski (shih Grozdanoski kundër Ish-Republikës Jugosllave të Maqedonisë, nr. 21510/03, të 31 majit 2007), GJEDNJ-ja pati gjetur që në procedurë civile, parimi i barazisë së armëve nënkuption që secila palë duhet të ketë mundësi të arsyeshme që të paraqesë argumentet e tij/saj – duke përfshire dëshmitë – në kushte që nuk e vënë atë në pozitë substancialisht më të pafavorshme kundrejt palës kundërshtare. Sipas KEDNJ-së, koncepti i gjykimit të drejtë, një aspekt i të cilit është edhe barazia e armëve, nënkuption të drejtën e palëve për të pasur njoburi dhe për të dhënë përgjigje ndaj të gjitha dëshmive të parashtruara apo vërejtjeve të dhëna. GJEDNJ-ja gjithashtu ishte e mendimit që nenit 6 (1) i KEDNJ-së ka për synim, mbi të gjitha, që të sigurojë interesat e palëve dhe ato të ndarjes së mirëfilltë të drejtësisë, derisa respektimi i së drejtës për gjykim të drejtë, garantuar me nenin 6 (1) të KEDNJ-së, kërkon që parashtruesi të ketë mundësi të njoftohet dhe të japë përgjigjet e tij/saj me kërkesë të prokurorit publik. Rrjedhimisht, dështimi për njoftimin e parashtrueses përkitazi me kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë, parashtruar

nga prokurori publik në Gjykatën Supreme të Maqedonisë, është gjetur nga GJEDNJ-ja të jetë në shkelje të nenit 6 (1) të KEDNJ-së.

56. Gjykata më tutje i referohet rastit Gusak (shih Gusak kundër Rusicë, 7 qershor 2011, kërkesa nr. 28956/05, para. 27), ku GJEDNJ-ja ka gjetur që "pala ndërgjyqëse duhet thirrur në shqyrtimin gjyqësor në atë mënyrë që jo vetëm të ketë njohuri për datën dhe vardin e shqyrtimit, por edhe të ketë kohë të mjaftueshme për të përgatitur argumentet dhe për të marrë pjesë në atë shqyrtim gjyqësor."
57. Gjykata i referohet gjithashtu edhe praktikës së vet gjyqësore, në veçanti rastit KI108/10, Parashtrues Fadil Selmanaj – Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, A. nr. 170/2009, të 25 shtatorit 2009, ku kishte theksuar që "Parashtruesi duhej të thirrej për procedurën gjyqësore në atë mënyrë që jo vetëm të ketë njohuri për ekzistimin e saj, por edhe për të paraqitur argumentet dhe dëshmitë gjatë procedurës."
58. Sa i përket këtij rasti konkret, Gjykata gjeti që parashtruesja nuk ka mundur të ushtrojë të drejtën e saj për gjykim të drejtë pa qenë e njoftuar për revizionin e palës së paditur, si dhe pa pasur mundësi të marrë pjesë në procedurën e Gjykatës Supreme, më 20 janar 2012, për të paraqitur rastin e saj.
59. Për më tepër, edhe pse parashtruesja e ka ngritur këtë çështje hollësisht në Gjykatën Supreme, në revizionin e saj të 21 qershorit 2012, Gjykata Supreme, në Aktgjykimin e saj, Rev. Mlc. nr. 329/2012, të 24 qershorit 2013, në asnjë mënyrë nuk i është referuar ankesës së parashtrueses dhe parashtrimeve të saj në këtë drejtim.
60. Në këto rrethana, Gjykata konkludon që duke neglizhuar vlerësimin e mirëfilltë të argumenteve të parashtrueses në lidhje me faktin që ajo nuk ka marrë një kopje të revizionit të palës së paditur, si dhe me faktin që nuk ka mundur të marrë pjesë në shqyrtimin pranë Gjykatës Supreme, më 20 janar 2012, për të paraqitur rastin e saj, Gjykata Supreme nuk i ka respektuar të drejtat e pretenduara nga parashtruesja. Pra, rrjedh që ka pasur shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të nenit 113.7 të Kushtetutës, nenit 20 të Ligjit dhe rregullit 56 (1) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 24 mars 2014,

VENDOS

- I. TA SHPALLË kërkesën të pranueshme, njëzëri;
- II. KONSTATON se ka pasur shkelje të nenit 46 të Kushtetutës në lidhje me nenin 1 të Protokollit 1 të KEDNJ-së, njëzëri;
- III. KONSTATON se ka pasur shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, njëzëri;
- IV. SHPALL të pavlefshëm Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev.Mlc.nr.329/2012, të 24 qershorit 2013, njëzëri;
- V. URDHËRON përmbarimin e Vendimit të KKPB-së nr. HPCC/D/259/2006/B&C përmes regjistrimit të së drejtës së parashtrueses së kërkesës për pronën kontestuese në librat përkatës publik, me shumicë votash;
- VI. Në bazë të rregullit 63 (5) të Rregullores së punës, autoritetet publike përgjegjëse për përmbarimin e Vendimit të KKPB-së nr. HPCC/D/259/2006/B&C duhet të paraqesin informacione lidhur me masat e ndërmarra për zbatimin e vendimit të Gjykatës;
- VII. MBETET fuqimisht e angazhuar në këtë çështje në pritje të zbatimit të këtij Urdhri;
- VIII. URDHËRON që ky aktgjykim t'u kumtohet palëve dhe, në pajtim me nenin 20. 4 të Ligjit, të publikohet në Gazetën Zyrtare;
- IX. Ky aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Snezhana Botusharova

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani